

РЕШЕНИЕ

№ 11330

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Николинка Бузова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **3519** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николинка Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група към ОПП-СДВР, [населено място], [улица], подадена чрез процесуален представител юрк. Ал. А., срещу решение № 299/17.01.2024 г., постановено по НАХД № 11278/2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, 105-ти състав. С обжалваното решение е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-012924 от 03.07.2023 г., издадено от началник група СДВР – Отдел „Пътна полиция” (СДВР-ОПП), с което на ответника И. И. С., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 53 и чл. 13, б. „б“ от ЗАНН и на чл. 175, ал. 5, пр. 1, вр. чл. 177, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 (триста) лева за нарушението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП и с което СДВР-ОПП е осъдено да заплати на И. И. С., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 480,00 лева с ДДС, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, противоречи на материалния закон и е явно несправедливо. Неправилно районният съд е отменил НП № 23-4332-012924/03.07.2023 г., на основание, че при издаването на НП е нарушен материалния закон. Жалбоподателят е следвало да представи доказателства, с които

да обори отразеното в акта и това, което е приобщено от разпита на свидетеля. Счита, че процесното деяние не следва да се квалифицира като „маловажен случай“, тъй като деянието е на просто извършване, съставът на административно нарушение е извършен формално, деянието не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушителя от съответния вид. Моли съдът да отмени решението на СРС и да потвърди изцяло като законосъобразно издаденото НП. С касационната жалба се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предвид фактичката и правна сложност на спора прави възражение по чл.63д, ал.2 ЗАНН за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът-началник група към ОПП-СДВР, [населено място], редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът И. И. С. е представил писмен отговор на касационната жалба чрез упълномощения си представител адв. Й. А. –ВАК, в която моли съдът да остави касационната жалба без уважение и да потвърди Решение № 299/17.01.2024 г. Претендира разноси по представен списък с разноси.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор М., счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Първи касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

С отмененото НП на лицето И. И. С., на основание чл. 53 и чл. 13, б. „б“ от ЗАНН и на чл. 175, ал. 5, пр. 1, вр. чл. 177, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, затова че на 10.02.2023 г. около 14:30 часа в [населено място], с посока на движение от МС Обеля, към [улица], на кръстовището с [улица], като водач на МПС с д.к. номер СВ9468РВ, собственост на друго лице, С. управлява с чуждестранно национално свидетелство на територията на РБ повече от 3 месеца /дата на влизане 22.10.2022 г./ Горното било установено след извършена проверка и справка с АИС-ГК.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно е приложен материалния закон.

Този извод е правилен.

Правилно районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че наказателното постановление не отговаря на императивните изисквания на закона, тъй като обстоятелствата при които е извършено вмененото нарушение, не са

формулирани изчерпателно и ясно, а именно не е уточнено на кое основание от разпоредбата на чл. 177, ал. 5, пр. 1 във вр. с чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП се налага конкретното административно наказание, а още по-малко са посочени обстоятелства, обуславящи повторност, съгласно чл. 177, ал. 5 ЗДвП.

Вмененото нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, с която се свързва съставът на нарушението по чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. За да е реализиран фактическия състав на нарушението по чл. 162, ал.1 ЗДвП следва да бъдат безспорно установени няколко обстоятелства - дали свидетелството за управление на МПС е издадено от държава-членка на ЕС, от страна по Споразумението за европейско икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария; дали това свидетелство е валидно към датата на проверката; дали е изтекъл тримесечния срок от влизането на българския гражданин в страната към датата на проверката. По делото не са представени доказателства, които по несъмнено и безспорно да установяват, че жалбоподателят не е напускал и не е влизал на територията на страната след датата-22.10.2022 г.

Правилно съдът е приел, че С. е български гражданин и след като е притежавал валидно СУМПС, е пристигнал на 22.10.2022 г. в РБ и е управлявал МПС с това СУМПС. Ако това е станало повече от 3 месеца от установяване на нарушението и свидетелството за управление не е издадено от ДЧ на ЕС или от друга страна по Споразумението или от Конфедерация Швейцария, то административнонаказващият орган е трябвало да наложи наказание по чл. 185 от ЗДвП, а не по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, защото лицето не е било към тази дата без правоспособност, без свидетелство за управление, валидно за категорията, нито е изгубил правоспособността си по реда на чл. 157, ал. 4, нито свидетелството е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, нито свидетелството му е било обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Като доказателства са иззети СРМПС №[ЕИК], данни от лична карта с номер[ЕИК], справка АИС-ГК, както и два броя регистрационни табели с номер: СВ9468РВ.

Водачът на МПС е санкциониран на основание чл. 177, ал. 5 ЗДвП, съгласно който когато нарушението по ал. 1, т. 1, 2 и 3 и ал. 2 е извършено повторно, наказанието е глоба от 300 до 1500 лв. на водач, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, нито е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, нито свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

При липсата на описание на нарушението и на доказателства, които несъмнено и безспорно да установяват тези обстоятелства, а именно относно СУМПС и влизане в страната на наказания като описание в АУАН и в НП, от една страна АНО е допуснал съществено процесуално нарушение при описание на нарушението, като не е посочил съществени обстоятелства, а от друга страна не е безспорно и категорично доказано от обективна страна извършен състав на нарушението, доколкото ответникът по

касация е български гражданин, ползващ се от правото на свободно движение в Съюза и като такъв не подлежи на задължителна проверка, поради което и данните от АИС-ГК не могат да бъдат приети като изчерпателни.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС, същото следва да бъде оставено в сила.

Относно претенцията на ответника за разноски - по делото се съдържа както пълномощно, така и Договор за правна защита и съдействие от 06.06.2024 г., в който е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева, заплатено в брой при подписване на договора, съгласно отразеното в същия /л. 24 от КД/. В този смисъл са налице доказателства за договореното адвокатско възнаграждение и за реалното му заплащане. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението, ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка, какъвто е настоящият казус. При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН на ответника по касация следва да се присъдят своевременно поисканите разноски в касационното производство за адвокатско възнаграждение, които съдят определя в размер на 480 лв. с ДДС, съобразно минимума, посочен в по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 299 от 17.01.2024 г. на СРС, Наказателно отделение, 105-ти състав, по НАХД № 11278/2023 г.

ОСЪЖДА СДВР-ОПП да заплати на И. И. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 480,00 /четиристотин и осемдесет/ лева с ДДС - адвокатско възнаграждение за касационно производство пред АССГ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.